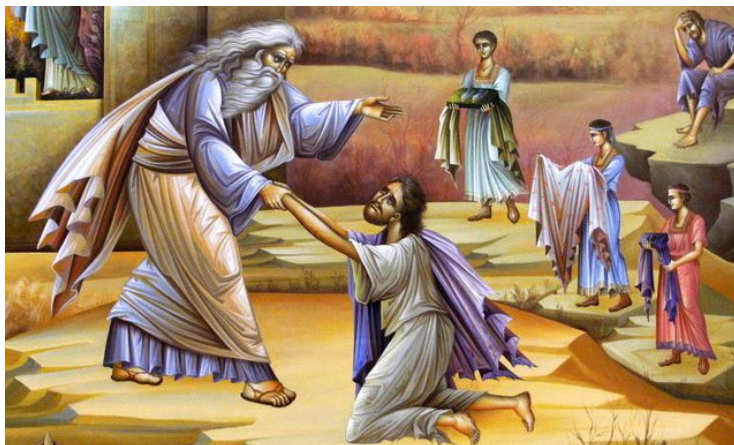

Credința și fapta

Foaie duminicală a parohiei "Toma Cozma"

Duminica a treizeci și patra după Rusalii

Evangelia Duminicii Intoarcerea Fiului risipitor Ev. Luca 15, 11-32

Zis-a Domnul pilda aceasta: un om avea doi fii. Și a zis cel mai tânăr dintre ei tatălui său: tată, dă-mi partea care mi se cuvine din avere; atunci el le-a împărțit averea. Dar, nu după multe zile, feciorul cel mai tânăr, strângându-și toate, s-a dus într-o țară depărtată; și acolo și-a risipit toată averea, viețuind în desmierdări. Și, după ce a cheltuit totul, a venit o foamete mare în țara aceea și el a început să fie în lipsă. Și, ducându-se, s-a lipit el de unul din locuitorii acelei țări și acesta l-a trimis la țarinile sale să pască porcii. Și dorea să-și sature pântecele din roșcovele ce mâncau porcii, însă nimeni nu-i da. Dar, venindu-și în fire, a zis: câți argați ai tatălui meu sunt îndestulați de pâine, iar eu pier de foame! Mă voi scula și mă voi duce la tatăl meu și-i voi spune: tată, am greșit la cer și înaintea ta și nu mai sunt vrednic să mă numesc fiul tău. Fă-mă ca pe unul din argații tăi. Și, sculându-se, a venit la tatăl său. Iar pe când era încă departe, l-a văzut tatăl său și i s-a făcut milă; și, alergând, a căzut pe

grumajii lui și l-a sărutat. Atunci i-a zis feciorul: tată, am greșit la cer și înaintea ta și nu mai sunt vrednic să mă numesc fiul tău. Iar tatăl a zis către slujitorii săi: aduceți haina cea mai bună și-l îmbrăcați; puneți inel în mâna lui și încălțăminte în picioarele lui; apoi aducând vițelul cel îngrășat îl junghiați. Să mâncăm și să ne veselim; căci acest fiu al meu mort era și a înviat, pierdut era și s-a aflat. Și au început să se vesească. Iar feciorul lui cel mare era la țarină; când s-a întors și s-a apropiat de casă, el a auzit cântece și jocuri. Atunci, chemând pe unul dintre slujitori, l-a întrebat: ce înseamnă acestea. Iar acela i-a răspuns: fratele tău a venit și tatăl tău a junghiat vițelul cel îngrășat, pentru că l-a primit sănătos. Și s-a mâniat și nu voia să intre; dar tatăl lui, ieșind, îl ruga. Însă el, răspunzând, a zis tatălui său: iată de atâția ani îți slujesc și niciodată n-am călcat porunca ta; și mie tu niciodată nu mi-ai dat un ied, să mă veselesc cu prietenii mei. Dar când a venit acest fiu al tău, care a mâncat averea ta cu desfrânatele, ai junghiat pentru el vițelul cel îngrășat. Însă tatăl i-a zis: fiule, tu în toată vremea ești cu mine și toate ale mele, ale tale sunt; se cuvenea însă să ne veselim și să ne bucurăm, căci fratele tău acesta mort era și a înviat, pierdut era și s-a aflat.

10 februarie: SÂMBĂTA MORȚILOR, MOȘII DE IARNĂ. În fiecare an, în sâmbăta premergătoare duminicii Înfricoșătoarei Judecăți – ziua în care se lasă sec de carne pentru Postul Sfințelor Paști, Biserica Ortodoxă face pomenirea celor trecuți la cele veșnice. Această sâmbătă este cunoscută în popor sub denumirea "Moșii de iarnă". În această zi, în toate bisericile se va săvârși Sfânta Liturghie, urmată de Slujba Parastasului pentru cei adormiți. Slujbe de pomenire se pot săvârși și în cimitire, la mormintele celor dragi.

Cum să-mi recunosc adevăratul viitor tovarăș de viață?

Dacă oamenii sunt legați printr-o **dragoste adevărată**, între ei scapără atunci o „**scânteie**” **dumnezeiască**, așa cum scrie undeva: „**destinele lor sunt legate în ceruri**”. Inima noastră omenească este întocmită în așa fel încât este capabilă să primească această sugestie dumnezeiască, acest semnal că alături de tine este omul pentru care ești pregătit.

Uneori observăm scânteia aceasta, dar începem să ne uităm la trăsăturile exterioare ale omului... Vedem atunci că nu este, poate, prea arătos, nu este prea bogat ori se deosebește în alt fel de ideal: poate că este chiar invalid. Noi ne gândim în sinea noastră: „Ce să fac eu cu un invalid?” sau „La ce-mi trebuie mie un om care nu poate fi pentru mine un obiect de admirație exterioară?” – căci tinerii vor ca prietenii să-i invidieze, fetele vor să găsească un prinț bogat, care să vină cu mașina, să le ducă la restaurant, ca după aceea să poată povesti despre asta, să se poată lăuda. (...)

Oamenii nu prea se gândesc că dacă cel cu pricina îți este drag, dacă întâlnirea cu el este prețioasă pentru tine, în continuare trebuie să se închege din voi o familie. Pe soț(ie) va trebui să te bizui, și el(ea) va trebui să fie **un om care nu te va trăda**, nu te va amăgi, nu te va lăsa în clipa cea grea, îți va fi prieten, tovarăș de viață – iar această imagine nu corespunde întotdeauna criteriilor frumuseții exterioare, căci **căsnicia nu se ține pe frumusețea exterioară**, pe priceperea de a te îmbrăca stilat ori de a mobila luxos apartamentul, pe îndestularea materială. Într-o asemenea căsnicie, oamenii încep cu timpul să se plictisească; trei-patru luni, și perechea începe să se simtă deza-măgită. Încet, dar sigur, relația se destramă, se des-tramă, se destramă...

(**Dmitrii Semenik**, *Dragostea adevărată – taina dragostei înainte și după căsătorie*, traducere de Adrian Tănăsescu-Vlas, Editura Sophia, 2012, p. 37)

Azi, 4 februarie:

Cuviosul Isidor Pelusiotul

*Răul trebuie să-l scrii pe apă.

*Boala cea cumplită și anevoie de vindecat a iubirii de câștig nu se curmă altfel decât dacă cel stăpânit de ea se depărtează de gândul că va găsi câștig acolo unde i se pare lui... fiindcă, de fapt, va găsi foarte mare pagubă. Iar dacă cineva nu crede ce spun eu, are tot temeiul să creadă ceea ce spune Dumnezeuiescul Judecător, Care a zis: *Ce folos este omului dacă va câștiga lumea întreagă, iar sufletul său îl va pierde?* (Matei 16, 26). Dacă va înceta, puțin câte puțin, să adune și va începe să împartă altora, se va întoarce la sănătatea desăvârșită.

*Dacă, văzând că te îneci în bogăția nedreaptă, te vei socoti fericit, iar pe cei ce filosofează, văzându-i că se luptă cu sărăcia cum s-ar lupta cu o fiară cumplită, să știi că ceea ce crezi despre ei pățești de fapt tu. Iar dacă nu simți așa, nu este de mirare, fiindcă și îndrăciii, făcând în nebunia lor ceea ce fac, se fericesc pe sine, iar pe cei sănătoși îi batjocoresc.

Toți cei ce pun deoparte și strâng bogății sunt săraci, și chiar mai rău decât toți săracii, fiindcă vor fi aruncați în mormânt goi, ca hoiturile aruncate în drum.

*Aproape oricare altă patimă își are treapta vârstei sale depline, ca să zic așa; cunoaște și o vreme a împutinării puterilor, cunoaște și saț, ajunge singură la sfârșit — însă cumplita dragoste de multa agonisire, nefiind înăscută, ci adusă în suflet de undeva din afară, nu cunoaște istov, nu știe de veselie, nu i se împutinează puterile, nu se satură, ci întotdeauna se străduie să devină mai tânără și mai samavolnică. Întrucât, nu cu alte patimi, ci cu sine însăși se întrece și se silește să se biruie pe sine. Mai degrabă va atinge cineva ceea ce este de neatins decât să simtă saturare această patimă; tocmai de aceea, socotind câștigul - nu știu de ce - drept împutinare și micșorare, întetește foc tot mai mare care, zic unii, s-a atins și de sufletul tău. Așadar, stinge-l mai repede — iar dacă nu-l vei stinge, și aici vei duce viață care nu seamănă a viață, și dincolo vei fi tras la grea răspundere.

Felurile pocăinței omului și puterea ei de a-L face pe Dumnezeu să-Și revoce hotărârile

Adevărată definiție a pocăinței aflăm în parabola risipitorului, care din momentul în care și-a conștientizat vina și starea jalnică în care se afla (*iar eu pier aici de foame*) a luat hotărârea statornică de a se întoarce și cu multă smerenie a spus acele cuvinte minunate ale pocăinței: *Tată, am greșit la cer și înaintea ta, nu sunt vrednic să mă numesc fiu al tău.* Un chip asemănător de pocăință aflăm și în parabola vameșului, unde, în câteva rânduri, sunt descrise sentimentul păcătoșeniei și smerenia sufletului care se pocăiește sincer. Își bătea vameșul pieptul, adică acolo unde este cea dintâi pricină a păcatului, inima, din care ies toate cele rele și cele bune pe care le are omul și zicea lovindu-și pieptul: *Dumnezeule, milostiv fii mie păcătoșului!*

În afară de nenumăratele exemple care privesc unele persoane concrete, aflăm în Sfânta Scriptură și exemple de **pocăință generală**, adică o pocăință care privește întregul, mulțimea, societatea întreagă, cum este cazul, de pildă, al ninivitenilor, asupra căruia merită să ne oprim puțin, fiindcă societatea noastră se află astăzi într-o stare asemănătoare, dacă nu cumva chiar mai rea. *Scoală-te și du-te în cetatea cea mare a Ninivei și propovăduiește în ea, căci s-a suit strigătul răutății ei înaintea Mea!* (Iona, 1, 2). Societatea ninivitenilor se tăvălea în adâncurile răutății, de aceea nu putea să-și revină în simțiri, de vreme ce, potrivit cuvântului procului, *sufletul ajuns în adâncul răutății disprețuiește* (Pilde, 18, 3). De aceea atotbuna iubire de oameni a lui Dumnezeu ia inițiativa pentru trezirea lor. *Încă trei zile și Ninive va fi distrusă.* Acest termen scurt al îndelungii răbdări a lui Dumnezeu i-a adus la simțământul stării lor: *Și au crezut ninivitenii în Dumnezeu și au ținut post și s-au îmbrăcat în sac, de la mare la mic. Și s-a întors fiecare de la calea lui cea rea și de la nedreptatea mâinilor lor* (Iona, 3, 5). Post, rea-pățimire, căință, zdrobire: **pocăință în toată întinderea ei. Omul păcătuiește înaintea lui Dumnezeu ca o ființă unică psihosomatică, adică compusă din suflet și trup. De aceea și pocăința este îndoită: plâns, întristare,**

smerenie, căință, zdrobire pentru suflet și post, rea-pățimire, luptă, nevoiță și milostenie pentru trup. Și a văzut Dumnezeu faptele lor că s-au întors (nu formal, ci esențial) *din căile lor cele rele și l-a părut rău lui Dumnezeu de prezicerile cele rele pe care a zis că le va face lor și nu le-a împlinit* (Iona, 3, 10). Aflăm aici că se aplică acel profetic: *mila biruiește judecata* (adică mila lui Dumnezeu covârșește hotărârea Lui pedepsitoare). **Deși este vrednic de crezare în toate cuvintele Lui, totuși vedem că părerea de rău și mila Îl silesc adeseori să-Și revoce hotărârile.** Aceasta o adevărește și Iona însuși când își îndreptățește refuzul lui de a pleca în Ninive și fuga lui: *O, Doamne, iată, tocmai ceea ce cugetam eu în țara mea, de aceea am ajuns să fug în Tars, fiindcă știam că Tu ești Dumnezeu îndurat și milostiv, îndelung-răbdător și mult-milosârd și Îți pare rău de fărădelegi* (Iona, 4, 1).

Frumos este și exemplul lui Manase, regele Iudeii, care a făptuit rele înfricoșătoare și a vărsat mult sânge nevinovat și l-a dus în păcat pe Iuda (adică pe iudei), ca să facă rău în ochii Domnului (4 Regi, 11, 16). Atunci, din îngăduința lui Dumnezeu, a fost luat rob de asirieni și dus legat în Babilon. În fața chinurilor și a pericolului morții (potrivit tradiției, l-au închis înăuntrul unei statui de aramă ca să-l ardă), a simțit greutatea vinovăției lui și a venit la pocăință. Acolo, zice tradiția, a compus vestita lui rugaciune *Doamne Atotțiitorule, Dumnezeul parintilor nostri...*, pe care o citim la Pavecernița Mare. *Și în strâmtorarea sa, el a căutat fața Domnului Dumnezeului său și s-a smerit foarte înaintea Dumnezeului părinților săi. Și s-a rugat către El și a auzit Dumnezeu strigarea lui și l-a întors la Ierusalim la împărăția lui* (II Paralipomena 33, 11-13).

(Gheron Iosif Vatopedinul, *Cuvinte de*

Bunătatea nu înseamnă slăbiciune...

**Publicație editată de Parohia TOMA COZMA,
ISSN 2067 - 8274**

Str. Toma Cozma, nr. 41, cod poștal 700 554, Iași,
tel/fax: 0232 211 273

Preot paroh Mihai Mărgineanu, tel. 0742 044 844

Preot II Iustinian-Ionuț Răduț, tel. 0729 935 888

Colectiv redactional:

Contact: tel. 0741 706 602, redactor_sef@yahoo.com

Vasilica Onofrei, Doru-Dumitru Sirghi, Valentin Burlacu, Răzvan
Chitac, Vlad-Mihai Carpiuc, Ramona-Maria Bogos, Mihail Afloare,
Pr. Mihai Mărgineanu (coord.)

Grafică: Elena Gheorghită, Raluca Negrea, Dan-Andrei Morteci,
Mădălina Teliban

Administratori site parohie/pagină facebook:

Alexandru Losonczy, Costel Dumitru, Vasilica Onofrei

www.parohiatomacozma.ro, parohiatomacozma@gmail.com

Se distribuie prin pangarul parohiei. Pentru susținerea acestei publicații,
dar și pentru activitățile culturale și filantropice ale parohiei, primim
donații în contul IBAN RO38 RZBR 0000 0600 0027 6450 deschis la
Raiffeisen Bank Iași

PROGRAM LITURGIC ÎN ACEASTĂ SĂPTĂMÂNĂ

*Duminică, 4 februarie,

- ora 8.00 - Utrenia și Sfânta Liturghie.

*Miercuri, 7 februarie,

- ora 8.00 - Acatistul Sf. Ap. Toma

*Joi, 8 februarie,

- ora 17.00, Acatistul Sf. M. Mc. Ecaterina

*Vineri, 9 februarie,

- ora 17.00 - Sf. Maslu

Sâmbătă, 10 februarie, Moșii de iarnă

- ora 7.00, Slujba Utreniei, a Sfintei Liturghii

- ora 17.00, Slujba Vecerniei

**Puteți direcționa 2% din impozitul pe venitul dvs. pentru
lucrările și activitățile pe care le susține
PAROHIA TOMA COZMA**

Datele noastre necesare pentru Completarea

Formularului 230 sunt:

• Numele Asociației: PAROHIA —TOMA COZMA

• CIF (Codul de Identificare Fiscală): 11198095

• Contul Organizației în format IBAN: RO38 RZBR 0000
0600 0027 6450

PILDĂ CU TÂLC:

Unui om bogat și fiului său
le plăcea să colecționeze
opere de artă rare. Aveau de
toate în colecția lor, în afară
de Picasso și Raphael.
Adesea se azeau și își admi-
rau minunatele opere de
artă.

Când a izbucnit conflictul
din Vietnam, fiul a plecat la
război. A fost foarte curajos
și a murit în bătălie în timp
ce îl salva pe un alt soldat.
Tatăl a primit vestea și a
plâns amar pentru moartea
fiului său.

Peste aproximativ o lună,
chiar înainte de Crăciun,
cineva a bătut la usa sa. Era
un tânăr cu un pachet mare
în mână. El a spus:

– Domnule, dumneavoastră
nu mă cunoașteți, însă eu
sunt soldatul pentru care fiul
dumneavoastră și-a dat vi-
ata. El a salvat multe vieți în
acea zi și în timp ce mă du-
cea în brate către un loc
sigur, un glont l-a lovit în
inimă și a murit pe loc. Vor-
bea adesea despre dumnea-
voastră și despre cât de mult
iubiti arta.

Tânărul a întins pachetul:
– stiu că nu este mare lucru.
Nu sunt un artist mare, dar
cred că fiului dumneava-
oastră i-ar fi plăcut să aveți
asta.

Tatăl a deschis pachetul. Era
un portret al fiului său, pic-
tat de acest tânăr. A privit
uimit la felul în care solda-
tul surprins în tablou per-
sonalitatea fiului. Ochiul i s-
au umplut de lacrimi. I-a
multumit tânărului și s-a
oferit să plătească tabloul.

– O, nu, domnule, nu as
putea niciodată să plătesc ce
a făcut fiul dumneavoastră
pentru mine. Este un cadou.

Tatăl a agățat portretul
deasupra semineului. De
fiecare dată când avea mu-
safiri, înainte de a le arăta
vreo operă de artă din colec-
ția lui le arăta întâi portretul
fiului său.

Peste câteva luni el a murit.
S-a făcut o mare licitație
pentru picturile din colecția
sa. S-au adunat mulți oame-
ni cu influență, uimiti să
vadă minunatele tablouri și
bucuroși să aibă ocazia de a
cumpăra unul pentru colec-
ția lor. Pe tribună se afla
tabloul fiului său.

Cel care conducea licitația a
lovit cu ciocânelul:

– Vom începe cu acest
tablou al fiului său. Cine
vrea să liciteze?

S-a făcut liniste. Apoi o
voce din spatele încăperii a

strigat:

– Vrem să vedem tablourile
celebre. Săriti peste acesta.
Dar cel care conducea lic-
itația a insistat:

– Vrea cineva să liciteze
pentru acest tablou? Cine
dorește să înceapă? 100 de
dolari? 200?

O altă voce a strigat furi-
oasă:

– Nu am venit aici ca să
vedem acest tablou. Am
venit să vedem picturi de
Van Gogh, Rembrandt și
alți pictori celebri. Să
treceam la valorile adevărate.
Dar cel care conducea lic-
itația a continuat:

– Fiul! Fiul! Cine îl va lua
pe „Fiul”?

În cele din urmă s-a auzit o
voce din spatele încăperii.
Era grădinarul care lucrase
mult timp pentru stăpân și
fiul său.

– Voi da 10 dolari pentru
acest tablou!

Fiind sărac, era tot ce-si
putea permite.

Avem 10 dolari. Cine oferă
20?

– Dati-i-l cu 10 dolari. Să
treceam la genii.

– S-au oferit 10 dolari. Nu
vrea nimeni să dea 20?

Multimea de oameni a
devenit tot mai furioasă. Nu
vroiau tabloul cu „Fiul”.
Doreau picturile mai
valoroase din colecție. Cel
care conducea licitația a
lovit cu ciocânelul:

– S-a vândut cu 10 dolari.

O persoană din al doilea
rând a strigat:

– Să mergem mai departe!

Dar cel care conducea lic-
itația a pus jos ciocânelul:
– Îmi pare rău, dar licitația
s-a încheiat.

Cum adică s-a încheiat
domnule, noi am venit aici
degeaba? Si ce facem cu
tablourile cealalte!

– Îmi pare rău. Când am fost
chemat să conduc această
licitație, mi s-a spus despre
o stipulație care există în
testament. Nu am avut voie
să o destăinui până în mo-
mentul de față. Numai
tabloul cu „fiul” este scos la
licitație. Cine îl cumpără va
mosteni întreaga avere, in-
clusiv tablourile. Omul care
a luat tabloul cu fiul va pri-
mi totul.

În urmă cu 2000 de ani
Dumnezeu L-a dat pe Fiul
Său pe cruce. Iar Biserica,
precum licitatorul din
această istorioară, mereu
zice:

– Fiul, Fiul, cine vrea să îl ia
pe Fiul?

Căci, după cum vezi, cine îl
ia pe Fiul primește totul!